

Římské památky na Drávské cyklostezce

text Slávka Chrpová foto autorka, Alexej Taukachou a uvedené zdroje

V Rakousku máme kamarádku, která zde žije a už nás dlouho do Korutan zvala. Při jednom setkání v Praze nám při otázce „kam se letos chystá na dovolenou“, odpověděla, že v Korutanech je to nejlepší, tak proč by někam jezdila. Je tam skvělé počasí, teplá jezera, panoramatické hory, ale i jižanská atmosféra. A tak jsme se v květnu konečně rozhodli a do Korutan vyrazili. K prozkoumání tohoto kraje jsme si zvolili část Drávské cyklostezky, která se v této oblasti nachází. Čtyři etapy s 220 kilometry.

Drávská cyklostezka vede přes čtyři země – Itálii, Rakousko, Slovinsko a Chorvatsko. Začátek trasy leží v Itálii: startuje se ve stínu skalních štítů Drei Zinnen v Toblachu v Dolomitech. Trasa končí u města Varazdin v Chorvatsku. Celková délka trasy je 510 kilometrů, které si můžete rozdělit podle svého. Obvykle je to na sedm etap, ale záleží, jestli chcete jen šlapat, nebo také něco vidět. Naše doporučené penzum je kolem šedesáti kilometrů. Drávská cyklotrasa je známá svými pěti hvězdičkami, které jí udělil cyklistický klub ADFC, a to jako první cyklotrasa v Evropě. Pro cyklisty to především znamená, že se tu mohou kolem

stezky ubytovat jen na jednu noc a mají zde spoustu dalšího zázemí. To je takové povinné penzum informací o cyklostezce, pojďme se jí ale podívat na zoubek díky naší zkušenosti trochu blíže. Nás na trase zajímaly římské památky, které se tu nacházejí v hojném počtu. Koridor řeky Drávy byl už od starověku důležitou obchodní cestou, a tak si tu stavěli Římané města.

Startujeme v Lienzu

Jen pět a půl hodiny je to z Českých Budějovic autem do Lienzu, kde jsme v půlce letošního května zahájili naše putování.

Lienz je hlavní město východního Tyrolska. Pokud se na něho chcete podívat z výšky, pak si vyjedte na kole k 750 let starému hradu Bruck, odkud se vám naskytne krásný pohled na město. Vysokými zdmi obehnaný hrad v dávných dobách býval šlechtickým sídlem, dnes je domovem muzea a umělecké galerie. Nám se líbila i promenáda po historickém centru s dominantním zámek Liebburg a palmami, občůdky, restauracemi – přesně s takovou atmosférou, jakou nám kamarádka líčila.

Ačkoliv jsou Korutany známé jako nejslunečnější rakouskou zemí, slunce naznačovaly zatím jen názvy hotelů a penzionů na

cestě – Sonne, Sonnenshein. Z Lienzu jsme vyjžděli za mírného krápání v pláštěnkách, ale bylo relativně teplo.

Z centra Lienzu je to k řece jen pár set metrů. Navedly nás na ni návštěvi. Značení je po celou dobu trasy naprosto perfektní, na každém růžku, odbočce je směrovka. Zabloudil by opravdu jen naprostý „dezorientálec“. Byli jsme překvapeni, že jsme se nejprve ocitli u řeky Isel, která se u Lienzu s Drávou stéká. Kupodivu je tu Dráva mnohem méně vodnatá a široká než Isel, i přesto pokračuje dál pod názvem Dráva.

PRVNÍ ETAPA LIENZ – BERG délka trasy: 45 km

I když jsme neměli v úmyslu navštívit všechny zajímavosti, které se po cestě podél řeky Drávy naskytají, některé jsme si nechtěli nechat ujít. Proto naše rozjetá kola zabrzdlila už po šesti kilometrech na odbočce k ruinám římského města Agunta. To bylo předchůdcem dnešního východotyrolského centra. Zničili ho Germáni v šestém století našeho letopočtu. Kromě velkorysého muzea jsme tu našli věž, ze které se při vystoupení po schodech můžete podívat na kamenné zídky, naznačující půdorys celého antického města. V každém z poschodí jsou tabule s obrazovou rekonstrukcí některých částí města. Zajímavým počinem jsou dvě vstupní věže s bránou, které jsou částečně v původním stavu. Kovové konstrukce dotvářejí zničené části věží a pomáhají k představě jejich původního tvaru a velikosti.

Já jsem díky studiu latiny milovníkem římských památek. V muzeu mě hlavně po-

těšila expozice římských oděvů, kde je ve vitrinách vidět vývoj od klasické římské tuniky a tógy k jednoduššímu alpskému oděvu během pěti století. Samotný antický oděv včetně zbroje si v replikách můžete vyzkoušet i vy a vyfotit se v nich.

Od Agunta jsme se posunuli zpět k řece po jedné ze zemědělských cest. Podél železničního náspu jsme dojeli do Lavantu. Tam jsme odbočili z cyklostezky k dalším římským ruinám a kostelíkům Petra a Pavla, ke kterým se musí vystoupat po docela příkrých serpentínách. Tyhle kostelíky totiž upoutaly naši pozornost při večerním příjezdu do Lienzu. Jejich věže byly osvětleny do daleka. Od kostelíku byl krásný výhled na údolí řeky Drávy. Křesťanské památky se nacházejí pod masivem skoro třítisícové hory Grosse Sandspitze, která je nejvyšším vrcholem Gailtalských Alp.

Takových odboček se dá z cyklostezky udělat celá řada. Je jen na vašem uvážení a touze šplhat se do kopců, kolik těchto odboček budete chtít absolvovat. Sjezd si ale pak určitě užijete...

Povrch téhle cyklotrasy se dá naprosto dobře odušit z mapy.cz. Pokud jde o cestu s asfaltem, je značená bíle plnými čarami, pokud jde o zpevněnou cestu, pak je čára přerušovaná. Po asfaltce jsme tu jeli až do Oberdrauburgu. Cestou jsme se ale ještě zastavili v jedné soutěsce. Tam byla na potoce Pirkner Bach u vsi Unterpirkach v mapě vyznačená ferrata a také historické mlýny. Místo to bylo celkem tajemné a rozervané. Obrovské balvany s železitou příměsí jsou na jaře doslova drceny přívaly vody potoka, který zde má velký spád. Pokud byste měli čas a ferratové vybavení, o pár set metrů

**webové stránky
zajímavosti a trasy**
www.korutany.com
www.carantana.at
www.keltenwelt.at
www.aguntum.info

ubytování
www.gasthof-tell.at v Paternionu
www.die-hauswirtschaft.at v St. Oswaldu
www.hotel-sunshine.at/ v Bergu
www.hotelsonnelienz.at/ v Lienzu
www.radlerstation.at/ chatičky v Berg im Drautal
www.camping-waldbad.at Raßnig

dál proti proudu je krásný vodopád, ke kterému vede cesta jen po železných lanech. Nástupní místo je romantické s ohništěm přímo u malého kamenného mlýna. Rozbité mlýnské kolo naznačovalo, jakou sílu tu voda musí mít.

Přibližně tam, kde na druhém břehu leží Nikolsdorf, začíná hranice Korutan a Tyrolska. Řeka Dráva tu tvoří přirozenou hranici mezi rakouskými zeměmi. V místě, kde do údolí vstupuje ze severu horský klín skupiny Kreuzeckgruppe, se nazývá „Korutanskou branou“. Tou jsme vjeli do této přívítivé země. První město, které nás uvítalo, bylo Oberdrauburg, v němž se zas vyplatilo vystoupat kousek od řeky k ruinám pevnosti Hohenburg, střežící strategické údolí. Je odtud pěkný pohled na město. Za Oberdrauburgem se cyklostezka stává neasfaltovou, vede přímo podél řeky a později se přesune k železničnímu náspu. Přibližně v úrovni Gröftalu jsou tři zákruty cesty, odkud je krásné vidět vysoko nad řekou se vypínající Burg Stein im Drautal. Pohled na něj si

naprosto říkal o fotografické zvěčnění panoramatu. Podél náspu jsme dojeli do Dellachu, kde na pravém břehu Drávy je velký kemp i s bazénem. My jsme tu ale nezakotvili. Naším dnešním cílem bylo městečko Berg, kam jsme dojeli po moc pěkné lesní asfaltce. Při projíždění Feistritzu jsme narazili na ubytování v pohodlných chatičkách v Radlerstationu Sandhof. I když se tu třeba neubytujete, můžete si dát aspoň radler.

**DRUHÁ ETAPA
BERG-PATERNION**

délka trasy: 66 km

Druhý den už bylo slunečno, jak se na tuto oblast patří, a slunce už nás provázelo po celou dobu našeho pobytu. Z Bergu jsme se vrátili na pravý břeh řeky Drávy. Tady cyklostezka na chvíli opouští řeku a vstupuje do voňavého lesa. Jede se stále po lesní asfaltce, a dokonce přišlo i malé stoupání, jako milé zpestření. V záhybu lesa nás překvapilo místo s vyklápěcím grilem na trojnožce a s posezením. Tady si můžete na cestě uvařit nebo udělat piknik. V blízkosti je také potok. Pěkné bylo i další putování, konečně se před námi odhalily kopce na protě-

ší straně řeky, které byly do té doby zahaleny v mracích. Cyklostezka mezi loukami za Poserbachem a za ním kopce nás zlákaly ke společnému focení. To je vždy trochu náročnější. Je nutné si instalovat foťák, postavit se v místě příbližného záběru a jezdit sem a tam, dokud se záběr nepovede dle našich představ... Někdy nám to zabere deset minut, někdy z toho je i půlhodina.

Až do Möllbrücke vede stezka na pravém břehu řeky. Vesničky jako Greifenburg nebo Steinfeld jsou na druhé straně Drávy, ale do každé je možné si zajet a podívat se na měčky a malá centra v nich. Záleží jen na vás, jak moc se vám bude chtít odbočovat. My jsme se zastavili až v Sachsenburgu na náměstíčku, kde je kašna s pitnou vodou. Můžete se tu ale i občerstvit v cukrárně a restauraci, kam také zavítala jedna z mála českých dvojic, kterou jsme stále potkávali.

V květnu bylo na trase opravdu velmi málo cyklistů, první den jsme nepotkali skoro nikoho. Jakmile ale vysvitlo sluníčko, hned se nějaký, většinou elektrocyklisté objevili.

V Sachsenburgu je toho k vidění více – pěkné náměstí, obranné kostely, křížová cesta s opevněnou horou Festungsberg, přírodní naučnou stezkou. Přes most jsme se dostali do Möllbrücke, místa konání Mistrovství Evropy horských kol v roce 1992, kde na stupních vítězů převládli švýcarští bikeři. Po jejich stopách se mohou zájemci vydat! Orientaci a volbu trasy vám usnadní značení – je zde vytyčeno šest okruhů o čtyřech stupních náročnosti. Celkově 180 kilometrů. Město je pojmenováno po řece Möll, která se tu vlévá do Drávy. Odtud je Dráva zase o dost mohutnější.

Dál stezka vede po levém břehu přes malé vesničky a polí. My jsme se těšili na

další římské památky u Rojachu. Trošku jsme si chtěli zkrátit cestu přímo k nim po Jakobsweg, mimo cyklostezku, to se nám ale nevyplatilo. Ačkoliv cesta podél železničního náspu vypadala ze začátku naprosto sjízdně, skončilo pole a Jakobsweg se nám za železničním náspem naprosto ztratila. A tak nás čekal trošku potupný kilometrový návrat. Přes Lendorf jsme se už pak k bývalému římskému městu Teurnia dostali bez větších obtíží. Teurniu tu připomíná komplex vykopávek přímo u cyklostezky, která tady vede po malé silničce. Lze si tu ale udělat malý okruh, po němž se dostanete kolem kopečka k poměrně velkorysému dvoupatrovému muzeu a ochranné stavbě, pod kterou se nalézají krásné římské mozaiky. Před uměním římských mozaikářů každé musím smeknout. Kolik těch malých kostiček museli do té mozaiky poskládat, je opravdu fascinující.

K udivení je také to, kolik energie, času a materiálu stálo vybudovat hlavní město provincie Noricum, a jak rychle bylo opuštěno, zapomenuto a rozebráno na jiné stavby. Šest století se tu ale vyjímalo a žilo v něm třicet tisíc obyvatel, většinou keltského kmene Taurisků. Ve 4. století už sem pronikaly křesťanské vlivy a na počátku pátého už tu byl postaven biskupský kostel. V muzeu najdete spoustu římských částí sloupů, soch a vlysů.

Po silnici jsme pokračovali směr Spittal an der Drauzug. Ten je od Teurnii vzdálen opravdu pár kilometrů. Bylo nám jasné, že se město jmenuje po nějakém špitálu. Založení hospice souvisí s putováním poutní-

ků ze Salcburku na jih přes průsmyk Katschberg. Ve 12. století ho založil hrabě Otto II. z Ortenburgu a jeho bratr Hermann z Ortenburgu spolu s kostelem na pravém břehu řeky Lieser. My jsme tu směřovali do parku s fontánkami, které náležejí k zámku Porcia. Park s lavičkami vybízel k zastavení a svačince.

Porcia je název italského rodu, který zde sídlil mezi léty 1665 až 1918. K našemu velkému podivu patřil předtím renesanční zámek španělskému šlechtici Gabrieli von Salamanca. Italský vliv bychom tu čekali, ale španělský nikoliv. Dnes zde ve dvou podlažích sídlí muzeum lidové kultury. Ze Spittalu už jsme to stříhali do Paternionu, kde jsme měli domluveno ubytování. Cesta podél železničního náspu rychle odsýpala, ale ještě nás do očí praštila cedule přímo u cyklostezky – Museum Carantana. Muzeum bylo jen dvě stě metrů od stezky v centru obce Molzbichl, a tak jsme si řekli, že tam ještě zajedeme.

Jde o malé muzeum, kde byly odhaleny hroby v nejstarším kostele v Korutanech z osmého století. Z velkolepého interiéru klášterního kostela se dochovaly četné mramorové kameny s latinskými nápisy, ale především část oltáře. Asi nejzajímavějším je tu hrob, který je celkem unikátní. Kostřička nebožtíka měla uprostřed hrudi velký kámen s otvorem, do kterého byl vsazen kůl. Pozůstalí totiž věřili, že by mrtví mohli z hrobu vstát, a tak ho do hrobu doslova přibíli. Tímto ho zafixovali a zabránili návratu mezi živé. Muzeum je poměrně mladé a nad původním kostelem bylo postaveno v roce 2015.

Ubytování v Paternionu bylo výjimečné. Bydleli jsme v Landgasthofhotelu Tell, v domě z roku 1590. Budova sloužila původně jako klášter, nyní je z ní už 120 let rodinný statek. Dům patří rodině pana Michorla, který nás také sám obsluhoval. Jeho žena nám připravila kuchyni z domácích zdrojů. Absolutně nejlepší byla panacotta s domácí jahodovou dření. Celkově šlo o opravdu netradiční ubytovací zážitek.

**TŘETÍ ETAPA
PATERNION-ST. OSWALD**

délka trasy: 62 km

Trasa z Paternionu se odvíjí přímo podél řeky částečně po zpevněných cestách, částečně po asfaltu. Na tomto úseku jsme se nechali unášet tím, že až do Villachu není žádná důležitá pamětihodnost, kterou bychom mohli opomenout, a že se můžeme nechat vést pouze dokonalými návštěvními trasy a nic neřešit se skoro už veletokem až do Töplische po levé ruce, odtud až do Villachu po pravé.

Drávská cyklostezka probíhá opravdu téměř centrem Villachu. Však také u břehu Drávy bylo město založeno. Respektive u soutoku Drávy a řeky Gail. Do středu Villachu se dostanete na kole naprosto pohodlně. Tepnu vnitřního města tvoří Hauptplatz, což je taková rozšířená promenádní ulice. Villach leží deset kilometrů od slovinských a italských hranic a je tu už naprosto cítit jižanská atmosféra. Všude palmy, kavárničky, občůdky, vše ale udržované s rakouskou precizností.

Zámek Porcia ve Spittal an der Drauzug

Římské mozaiky v bývalé Teurnii jsou kryty ochrannou stavbou

Zastavení před St. Oswaldem

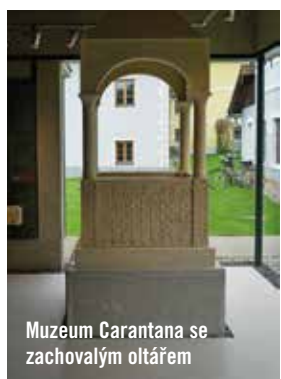
Široká řečiště přítoků Drávy jsou překlenuta dřevěnými mostíky

Upravené uličky Villachu

Pitný režim je nutno doplnit, zde kašna v Sachsenburgu

Muzeum Carantana se zachovalým oltářem

Ubytování v Landgasthofhotelu Tell v domě z roku 1590 bylo zážitkem

Keltské muzeum Frög, kde se konají často slavnosti

Za Villachem prochází Drávská cyklotrasa vilovými čtvrtěmi

Míst pro opravu kola je na Drávské celá řada

Za St. Oswaldem jsou časté polostrůvky s plážemi, kde se lze pokochat pohledem na tyrkysovou hladinu

Značení Drávské cyklotrasy je opravdu na každém rozcestí

Hráz, po které vede cyklotrasa mezi Drávou a jezerem u Seidendorfu

Mnoho z nás zná Villach jen z dálničních návěstí při cestě do Chorvatska, a je to škoda. Když ho nenavštívíte po Drávské cyklostezce, zastavte se alespoň ve městě. Má příjemnou atmosféru a centrum prochodíte či projedete za chvíli. Při výjezdu z města jsme míjeli nové i staré vilky, ze kterých bylo patrné, že přímo u vody tu nebydlí žádní chudáci. Za Villachem je stezka moc hezká, jde o rekreační zónu města, kterou řeka tvoří společně se Silbersee. To vzniklo zaplavením bývalého dolu Werminghoff II a je využíváno k rekreaci už od 70. let.

Jen o kilometr dál narazíte na obrovský meandr Drávy, kterému se říká Drauschleife (klíčka Drávy). Se 127 druhů ptactva je to nejcennější ptačí biotop v Korutanech. Další trasa drávské stezky se odvíjí podél bývalých lomů na štěrk. Z některých jsou koupaliště nebo pláže. Díky mělkému korytu řeky v tomto úseku je jich zde celá řada. Pojedete-li tudy v létě, není nic jednoduššího než zastavit a osvěžit se v tyrkysové vodě. Řeka je stále velmi čistá. Ostatně na čistotu vody dbají v Korutanech velmi přísně. Díky striktním pravidlům pro odvod kanalizace má čtyřicet jezer dokonce vodu v pitné kvalitě.

Idyla projížďky kolem štěrkovišť končí za Födelachem, kdy trasa odchází na tři kilometry od řeky, a světe div se, je proto třeba jet trochu do kopce. Ač bych to dříve neřekl, je to celkem příjemná změna. Po lesním úseku jsme se dostali do Emmersdorfu. Odtud jen přes most a ocitli jsme se v Roseggu. Pokud se podíváte na mapu, je jasné, proč si tu Keltové založili hradiště. Řeka tu tvoří velký meandr a nad ním se nachází o sto metrů vyšší kopec, jehož příkré stráně tvořily přirozenou obranu. Místo se líbilo i ve středověku, a tak tady řeku strážil od 13. století hrad, jehož mohutné hrady si celé objedete na kole po stezce. Pokud byste chtěli vyjít na horu, je to možné, ale je třeba z kola na chvíli sesednout.

My jsme zamířili ke keltskému muzeu s názvem Frög. Tady téměř před třemi tisíci lety Keltové pohřbívali své mrtvé z vyšší třídy v megalitických mohylách spolu s dalšími vzácnými věcmi, jako jsou šperky a zbraně. Systémem cestiček jsme si tu prošli park se čtyřmi hroby, které tu byly rekonstruované a dávají tak nahlédnout do kultury mrtvých předků z doby halštatské. Hlavní expozice je zaměřena na ozdoby objevené v hrobě keltské ženy. Centrem muzea je velká kruhovitá místnost, kde se konají různé

tematické akce v dobových kostýmech, výstavy, festivaly a show. Před samotným muzeem je také servisní místo s imbusem, šroubováky, pumpou atd. Těch je ostatně po cestě vícero. Někde je i pohodlné posezení, kde si můžete odpočinout i posvačit.

Za Frögem začíná další moc pěkná část trasy. Pověštinou vede po lesních cestách, které musejí překonávat celkem široká řečiště různých přítoků Drávy. Proto tu byly vybudovány dřevěné mostíky, které jsou příjemným zpestřením trasy. Tento den jsme dojezdili do St. Oswaldu, kde jsme se ubytováli v úplně novém penzionu Hauswirtschaft. Byli jsme jejich prvními nocležníky, tak jsme jim to tam vlastně odpanili...

KÄRNTNER KASNUDELN

Neboli korutanské taštičky, případně se setkáte i s překladem knedlíčky. Typické korutanské jídlo, které je zde známé už od 15. století. Podobá se ruským pirohům nebo ukrajinským varenikám. Jde o jednoduché těsto z mouky a vody, které je plněno různými náplněmi. Nejtypičtější pro Korutany jsou ty s bramborovo-tvarohovou náplní a bylinkami. Zde se především používá máta a petrželka. Z koření se přidává také muškátový oříšek. Známe jsou také s houbami, ale i na sladko s jablky, rozinkami a skořicí. Asi nejzajímavější jsou svým tvarem. Jde o taštičku, která je na konci zakončena varhánky – konec zapletený do věnečku. V Korutanech se říká, že jen dívka, která umí uplést věneček při formování taštiček, se může vdávat.

U městečka Stein im Jauntal se přidává k Drávě řeka Gurk a společně vytvářejí zase o trochu větší tok. Kolem jsou různá přehrazená jezírka díky naplaveninám řeky. Někde tvoří naplavenina i přirozenou hráz. Po jedné z nich s názvem Seidendorf vede také cyklostezka s výhledy na obě vlastně jezera. Naše putování tentokrát skončilo v Klopeinu u Klopeiner See, které je nejteplejším ze všech korutanských jezer. Díky nízkému průtoku má v létě 29 °C. Tady kromě cykloturistiky můžete provozovat golf, tenis, za-

ČTVRTÁ ETAPA ST. OSWALD–KLOPEIN délka trasy: 45 km

Je to opravdu relaxačně. Je tu spousta míst, kde jsou odpočívací dřevěná lehátka či rozjímavá polostrůvky s plážemi, kam si můžete zajet a jen tak si přemýšlet s pohledem na tyrkysovou hladinu. Jestliže byste v tomto úseku chtěli navštívit nějakou zajímavost, doporučujeme udělat si zajíždku do Ferlachu, kde je v centru k vidění zámek ze 16. století, který je od roku 1998 využíván jako muzeum výroby pušek. Touto výrobou je město vyhlášené. Pokud byste měli ještě více času, pak bychom doporučili pokračovat z Ferlachu na jih, kde se jen sedm kilometrů odtud nachází rokle Tschepaschlucht s chodničky, žebříky a mosty (viz samostatný blok). Dle nás je to opravdu pecka jako přírodní protipól k historickým skvostům.

ZAJÍMAVOSTI V OKOLÍ

Tschepaschlucht

Opravdu panoramatická soutěska s chodničky, žebříky a kovovými lanovými mosty. Část soutěsky je na potoce Loiblach a část na potoce Bodenbach. Táhne se z místa s názvem „Goldener Brunnl“ vzhůru téměř dva kilometry. Chodničky vás provedou mezi vodopády, přímo u potoků či vysoko nad nimi. Během května a června, kdy probíhá ještě tání z vysokých hor, mají nejvíce vody. Soutěska není u nás příliš známá a je to velká škoda, stojí za to.

Pyramidenkogel

Pokud byste měli čas odbočit z Drávské cyklotrasy na jeden den, vydejte se na nejvyšší vyhlídku v okolí – na Pyramidenkogel. Odbočit ze stezky je nejlépe v Roseggu. Pyramidenkogel je rozhledna na vrcholu stejnojmenné hory s 851 metry, vypínající se nad jezerem Wörthersee. Je sto metrů vysoká a je nejvyšší dřevěnou rozhlednou na světě.

Současná rozhledna je již třetí stavbou na tomto vrcholu. První z nich byla postavena v roce 1950, třetí v pořadí byla otevřena 2013. Věž má tři vyhlídkové plošiny. Na nejnižší vyhlídkovou rampu lze vyjet rychlovýtahem s prosklenou kabinou, doba jízdy je necelých 30 sekund. Pokud sem zavítáte, zkuste si vnitřní skluzavku, což je uvnitř osvětvený tobogan. Na zapůjčených podložkách lze dojet až do přízemí. Z rozhledny je úchvatný výhled na Wörthersee, městečko přímo pod věží – Maria Wörth, Kapucínský ostrov či známý plážový poloostrov Pörschach, ale na druhé straně i na Karavanky.

Muzeum římského města Auguntum

Muzeum se nachází jen šest kilometrů po Drávské stezce do Lienzu. Je zde venkovní expozice

jít do lanového parku či si půjčit paddleboard. Korutanská jezera, to je opravdový fenomén. Ale je to také už jiný příběh, který vám někdy zkusíme opět zprostředkovat našima očima.

Korutanská karta (Kärnten Card – www.karntencard.at) nabízí hostům možnost navštívit přes 120 zajímavých turistických cílů v Korutanech zdarma (lanovky, rozhledny, krápníkové jeskyně, zoologické zahrady, alpské cesty, soutěsky atd.) Kromě toho lze získat u šedesáti dalších partnerů výhodné slevy.

